

(Милан Брдар, *Хроника разорене Троје*“, 1-2. књига, Крагујевац: Центар слободарских делатности; Бачка Паланка: Логос, 2012, стр. 460 и 392)

Милан Брдар (Рума, 1952), професор универзитета и научни саветник у Институту друштвених наука у Београду, објавио је расправу *Хроника разорене Троје* у два тома. Прва књига носи назив „*Србија у процесима деконструкције*“

(рецензенти: Милован Митровић, Зоран Јевтовић и Љубиша Деспотовић), а друга књига „*Српска интелигенција у процесима писоаризације*“

(рецензенти: Зоран Аврамовић, Љубиша Деспотовић и Милован Митровић). Део друге књиге је писан заједно са Александром Јокићем, а објављен је и на енглеском језику, као посебна публикација, код истог издавача (

Aleksandar Jokić, Milan

Brdar: „

Unjust honoris causa

:

Chronicle

of a most peculiar

academic

dishonor

“

Freedom Activities Centre, Kragujevac, 2011).

Предмет расправе у првом тому је друштвено стање у Србији, а у другом тому идеолошке прилике на Универзитету. Стање у оба домена се приказује метафорички, преко Хомеровог епа о освајању Троје. Аутор у предговору за први том каже: „Из излагања је јасно да је савремена Троја била Србија 1990-2000. године, а да су Срби, нарочито као актери `октобарске револуције`, те највеће српске несреће после 27. марта 1941, били Тројанци, или мноштво с тројанском, што ће рећи наивном свешћу коју је лако завести играчкама (...). У књизи је главни актер осликан као Киклоп скривен у тројанском коњу. То је наговештавало да пред њим немамо шанси, тим пре што је он за свој интерес освајања изнутра, упрегао наивног Одисеја, који је, кад се освестио и схватио шта се с њим ради, изгубио живот. (...) Сада, без Одисеја, разореног дворишта и дома, пребивамо под будним оком једнооког Киклопа, који нас гута, врло постепено“ (7-8).

У предговору за други том аутор каже: „Предмет ове књиге у ужем смислу је универзитетско образовање код нас, универзитетска интелигенција и њен ангажман у турбулентним историјским процесима током протекле две деценије. Круна тог стања, према нашем виђењу, представља `афера Волцер` (...). Не кријемо да смо хтели да се издвојимо из српске интелектуалне елите којој иначе припадамо, то јест да се дистанцирамо од њеног срамног ћутања и делања којим је показала да је недостојна историје коју преживљавамо“ (7; 9).

Из ових неколико навода, види се да је Милан Брдар врло оштар према интелигенцији у Србији. Он је назива „клијентистичком или колонијалном интелигенцијом“ (1, 414).

„Понашање наше интелигенције је срамно, почевши од Универзитета“, каже он (1,365). Наша интелигенција делује у истом фронту са политичком елитом и „четири невладине организације чији је заједнички именуатељ `антисрпство увек и свугде`, а које „више утичу на извршну власт него политичке странке у парламенту“ (1,131). Те НВО Брдар пореди са енглеским војним утврђењима на индијанским територијама у 18. веку (1, 120). „Они су у ствари морални јаничари у овој земљи. Они нас садомазохистички малтретирају и то нико неће да каже. (...) То је на дуги рок тихи рат против ове земље и народа. Тако рећи, удружени издајнички подухват“ (1,380).

Као пример колонијалне психологије наше интелигенције, Брдар наводи две вести које су у исто време објављене у нашим медијима (1, 183). У једној се каже да је Азем Власи оценио Републику српску као „геноцидну творевину“, као и да је Србија „окупирала“ Косово. У другој се наводе речи Александра Симића, да држава своју територију мора да брани „и оружјем ако треба“. „Сви медији су сутрадан напали Симића, нико није поменуо изјаву Азема Власија. Шта то говори? Говори да су београдски медији у застрашујућој кризи, а у ствари да су у рукама квазиновинара који саучествују у издаји и продаји земље. (...) Никад међу новинарима није било толико моралног олоша“ (1, 184) „Ако медији нису уз државу, обично је питање онда: уз кога су? Па, уз противника. Лако је бити уз јачег и тај избор је најбољи показатељ ко је хуља, а ко не“ (исто).

Наши новинари и уредници, као и њихови најчешћи медијски гости са универзитета и из културе, најбоље репрезентују идеологију данашње српске интелигенције. „Несрећу Србије не чини необразовани свет“, вели Брдар, „него тракозвани образовани људи, јер они шире несрећу. Зато што су раскорењени, искомплексирани, по правилу стваралачки јалови, а поврх свега обавезно слуђени импортовном идеологијом. Зар је онда чудо што су морбидни и неодговорни?“ (1, 45). При томе се Брдар и не чуди онима који су „на апанажи Запада“, већ више онима који „раде против своје земље и народа бесплатно, или онако `из уверења`“ (1, 46).

О „колонијалној интелигенцији“ у Србији

Пише: Слободан Антонић
недеља, 03 август 2014 13:38

